

át az arcán, amikor meglátta a megcsonkított kezű halottját. A rozszant taligához lépett, és Tura haját gondosan megfésülte, majd az arcát lemosta. Énekelve indulunk tovább fölfelé az általa kiválasztott magas fenyőfa irányába. Lent a síkságon morajlott a menekülők rohanása. Mi a bevégzett sorsban megnyugodva énekelünk.

Igor Szalmi a hátizsákjából egy hosszú kötelet vett elő, és Tura karjai alatt a testét átkötötte, majd a másik végét a derekszijához erősítve elkezdett a fenyőfára mászni a menedékházból hozott létra segítségével. Aztán az ágak tövénél kapaszkodott fölfelé. Egészen eltakarták már a zöld fenyőlombok. Én folytattam az éneket ott, ahol a kapitányunk abbahagyta. Amikor megfelelő magasságba ért, egy erősebb gallyon átvette a derekáról leoldott kötelet, és a kötél végét fogva fokozatosan jött a létrán lefelé. Aztán a közelembbe érve ledobta nekem. Minden előzetes megbeszélés nélkül tudtam, mit kell tennem, mintha csak harangozó kötél lenne, elkezdtem lefelé húzni. Rigó is segített. Lassan, ünnepélyesen húztuk a kötelet, és mindhárman énekelünk. Kapitányunk irányította a holttestet, hogy el ne akadjon a gallyak között. Tura pedig néha megfordulva nézett a világ mind a 4 égtája felé, míg csak el nem nyelték a zöld lombok.

Igor Szalmi munkához látott. A drága holttestet lassan, ünnepélyesen a fa törzséhez kötözte. Vontatott éneklésünk közben a kötél vége újból emelkedni kezdett. Miként a kígyó, úgy siklott felfelé a lombok között, hogy teljesíthesse szent kötelességét. Folyton énekelünk. Meleg szellő fújta lágyan Bősárkány felől. Ósanyánk életadó szele száguldva közeledett. Sütött a Napasszony erősen, és víz cseppent a kezem fejére. Kapitányunk zokogva énekelt. A meleg szellő belemarkolt szívembe, aztán én is sírva, fájdalmasan énekeltem. Csak Rigó nézett bambán maga elé értelmetlenül.

Áldozati italt ittam. Vörös köd borult szememre. Láttam a jövőt. Az újabb 30 évet. A küzdés örömét, és a szenvedést. Aztán szívem hevesebben vert, mert ismét a békére gondoltam. Együtt énekeltek a béke szent dalát.

– Énekelj új nap új Arvisurát!

Kapitányunk mellém érkezett és megfogta a kezem. Néztük a síkságot Tura szemével, majd összetörtük a létrát, és tüzet raktunk belőle a horhosban, a szent áldozati helyen. Rigó kibontotta a hátizsákját. Kivette belőle a Bősárkányban kapott szalonnát, és nyárson csurdítva megsütöttük Tura halotti torán. A kassaiak demizsonját is felismertem, amelyből selymes ízű tarcali bor csurgott a Világfelügyelő Aranyfejedelem Sztrecsnóról hozott poharába.

Tura lent maradt véres kabátja alól mintha valami megcsillant volna. Igor Szalmi lehajolt érte. Egy kis vászonzacskó, amelynek alján vérpecsét piroslott. Kapitányunk fogaival bontotta szét a csombékot, majd széthúzta a zacskó száját.

– Ugyan mi lehet benne? – kérdezte, miközben teljesen kibontotta. Egy csillogó női fejdísz húzott ki a zsákból. Szalmi barázdás, komor arca felengedett, és gyengéd mosollyal simogatta a napfényben csillogó ékszert, a sziporkázó fényes boglárt. Ez a sámánok mindentlátó szent köve!

– Hiszen ez meg As fejedelemasszonyának, Piroskának a fejdíszje Joli Tórem boglárjával. Ez volt hát szegény Tura titka! Milyen rajongással mesélte nekem még Penza mellett, hogy asszonyaik ezt a fejdíszet viselik az esküvőjükön. Az el-

süllyedt földrészről származó követ csak akkor szabad a rejtkehelyéről kivenni, ha egy menyasszonynak teszik a fejére. Ide került hát öröklés jogán a csillogó fejedelmi ékszer. De nézd csak, Baraca, valami papírféle esett ki belőle! Add csak ide! Olvassuk el! Iparkodtunk Tura írását megfejteni. Rigót addig őrségbe állítottuk.

Az ékszerről való rendelkezés volt benne.

– Piroskának a fejére tegyétek menyasszonyi díszként! – olvasta könnyes szemmel kapitányunk az orosz betűkkel írt végrendeletet. – Használat után az Élet kegyhelyére kell visszavinni!

Mellette pedig egy szarvasbőr tekercsen rovással írva:

„Szalaváré Tura adja Baracának!”

Sokáig nézegettük, kapitányunk próbálta megfejteni a tartalmát, melyen egy tömörített Arvisura-történet volt.

– Ki-ki tél, be-be nyár! – szólalt meg Rigó jelzése.

Mindketten csücsörítettük a szánkát, de az izgalmaktól nem tudtunk füttyülni. Rigó jelzett, mert Gergely megérkezett. Az áldozati füst nyomra vezette.

– Mi történt lent? – kérdeztem pihegő barátunktól.

– Hallottuk, hogy idehoztátok eltemetni... Sirtünk... Különösen Piroška... Egész éjjel sírdogált. Hiába vigasztalja Császárné, akinek az unszolására most készülődik az esküvőjére... Délután mennek a templomba... Fehér menyasszonyi ruhában...

– Tudod mit? Én elviszem neki a Joli Tőrem boglárját – szólta a kapitányunk és az ékszert a térképtáskájába csúsztatva elsietett.

Rigó és Gergely éhes volt. Közösen ettünk az Arvisura ételmaradékából. Utána a kimerültségtől elszenderedtünk.

– Ki-ki tél, be-be nyár! – ébredtem Igor Szalmi jelzésére.

Rögtön válaszoltunk rá. Egy jól megpakolt hátizsákkal bukkant elő, majd vontatottan beszélni kezdett:

– Az őrség nyugatra menekült. Kísérteties csend van a városban. Átadtam Piroskának a boglárt, éppen akkor, amikor már felöltözött. Nagyon tetszett neki Tura küldeménye. A vékony mirtuszkoszorút levették a fejéről, helyette felerősítették az Obi Fejedelemasszony fejdíszét. Amíg Császárné a haját fésülgette, könnyes szemmel simogatta a gyönyörű ékszert az úzok vándorló kövével. Ragyogó napsütésben, hófehér menyasszonyi ruhában indultak a templomba. Amikor felzúgott az orgona, Piroška könnyezni kezdett, de nem hajtotta le a fejét. Az egyik Vág-menti mese valósággá vált. Egy szegénylegény megtalálta menyasszonyát, az álmok Piroskáját, aki büszkén tartotta homlokán a sziporkázó fejdíszet. Ez volt a legszebb ajándék, amelyben, mint menyasszony részesülhetett. Nem bírtam tovább nézni a szertartást, és a templom lépcsőjénél vártam meg az új párt. Öröm és szomorúság, béke és ágyúdörgés forgatagában reménykedtem egy jobb világ beteljesülésében. Piroška úgy jött ki az esküvőről, olyan álomszépen, könnytől csillogó szemmel, mint ahogy azt Tura megálmodta még a kijevei partizániskolában, hogy ilyen menyasszonyt fog szerezni Magyarországon. Akkor jót neveltünk rajta, de az álom most már valósággá vált. Csak nem az ő számára.

XXV. Kőszegi Nagyszala

- Gyülekező a kőszegi gesztenyésben! - adta ki a parancsot Igor Szalmi. - Összeül hagyaték ügyben a Nagyszala.

5 óra tájban az „Állatorvosi Gyógyszerláda” kocsiján kimentünk a gesztenyésbe. A 2 trapéz alakú láda között a kocsi aljában ott feküdt a kassai élelmézőraktár fegyvermesteri szerszámládája, benne Szalavaré Tura rovásírásos szellemi hagyatékával a 24 Hun Törzsszövetség történetéről. A fegyvermesteri szerszámláda minden oldalról védve volt, úgy pakoltunk.

Ide rejtette Tura a Dr. Zsiray Miklós részére lemásolatott Arvisura lapokat. Amikor mesélni kezdett nekem, előfordult, hogy előtte átnézte az adott rovás rövid tartalmát. Legtöbbször azonban csak úgy fejből mondta el a történeteket. Ezek voltak az évszámok nélküli meséi. Minden alkalommal felhívta a figyelmemet, hogy ha túléljük a háborút, akkor kettőnk közül valakinek jelentkeznie kell majd Dr. Zsiray Miklósnál.

Arvisura törvényeink értelmében - kezdte Igor Szalmi - meg kell emlékeznünk Szalavaré Turáról, aki fogadalmához híven rokonlátogatásra érkezett Manysi-földről, és hősi halált halt törzseink szent ügyéért és a népek szabadságáért!

Egységünk most birtokába jutott egy 6000 évvel ezelőtt róni kezdett hatalmas kincs másolatához. Ennek tartalmát tanulmányozni fogjuk, hiszen a 216 tárcánrovás kulcs alapján az eddig talált rovások mind megfejthetők. Ősi szokás szerint - az Arvisurák nyilvánosságra hozatala után - folytatjuk a rovást tíz-, húsz- és harmincéves időközökben.

Baraca szervezete a legszívósabb köztünk, ezért ő lesz az, aki tízéves találkozóknra köteles elkészíteni a 348. Arvisurát, benne a manysi nép történetét és Szalavaré Tura szerepét az Arvisurák megmentéséért. Ezzel az írással köteles 10 év múlva a Dr. Zsiray Miklós vezette intézetben jelentkezni! Nem mindannyian hisszük, de mégis úgy gondoljuk, hogy Szalavaré Tura azért indult el 10 év Arvisura másolás után az Uralból, hogy édesapjának, Dr. Zsiray Miklósnak az Élet kegyhelye titkait elhozhassa.

20 év múlva köteles elkészíteni az úz nép 6000 éves, eddig még ismeretlen történetét, amelyben meg kell örökítenie, hogy a görög, római és német kortársak mellett miként látták az eddig ismeretlen úzok a hun törzsek népeinek kialakulását. Az átadási és beavatási szertartás alapján az úzoknak már joguk van, hogy maguk írják meg eddig ismeretlen történelmüket. Baraca mint palóc (palúz) ember alkalmas erre a feladatra!

30 év múltán nyugodtan beszélhet ezenládában őrzött Arvisura másolatokról, az összes Arvisuráról, hogy annak fenséges és örökkévaló szent titkait átadhassa mind az 5 földrész lakóinak, az egész emberiségnek. Le kell írnia annak egyedülálló tartalmát az utánunk következő nemzedékek számára!

Ez Szalavaré Tura megmásíthatatlan végakarata!

Felkérem a Nagyszala tagjait, járuljanak hozzá, hogy közös akarattal mentjük meg a 6000. Medvetoros évtől a krisztusi idők 2000. évéig a 24 Hun Törzsszövetség

UTÓSZÓ

1955. IV. 4-én a budapesti szovjet követségen 5 partizán találkozott: Igor Szalmi, Pataky Bölön, Jugravah és Pandjaleh ujjur szerzetes, aki nagyon sok nyelven beszél, valamint én, Baraca.

A szovjet követség autóján beállítottam a Finnugor Intézet kapujába, és ott Dr. Zsiray Miklós után érdeklődtem. A portánál Ruttkainé így tájékoztatott:

„Dr. Zsiray Miklós nagyon beteg, ezért most Dr. Lavotta Ödön tanársegéd helyettesíti. Úgy látom, valami fontos dolgot hoztak.”

Ekkor elmondtam neki, hogy harcostársaim megbízásából **elhoztam neki Szalaváré Tura manysi sámán hagyatékát, amit át akarok adni az intézetüknek.**

Közben felmentünk Lavotta Ödön szobájába, aki nagyon szívélyesen fogadott, majd **átvette tőlem az általam írt 348. Arvisurát Dr. Zsiray Miklós részére.** Később elmondta, hogy Zsiray már nagyon régen várta ezt a küldeményt, mert az első világháború alatt ott volt hadifogságban, és az öreg Szalaváré sámán megígérte neki, hogy valakivel el fogja küldeni a manysi nép titkát. Örömmel fogadta jelentkezésemet.

Képes Géza révén erre a műre kiadási szerződést kaptam. Erről a feljegyzésről Dr. Hajdú Péter és Dr. Kálmán Béla is tudott, majd Diószeghyhez is elküldtek a **samanizmus kutatásához való adatszolgáltatás végett. Neki elmondtam, hogy a partizán csoport tagjaként milyen beavatási szertartásban volt részem, majd Turától, illetve a tőle kapott Arvisurák tanulmányozása során milyen ismereteket szereztem.** Elmondtam, hogy nagyon sokat tanultam népünk életéről és annak 6000 éves viszontagságairól.

Utána harcostársaimmal határsáv engedéllyel elmentünk a községi Jurisics várba, ahol meglepetés várt rám.

A nagyterem egyik vitrinjében akkor már évek óta ki volt állítva egy koponya, állítólag elrettentés céljából, hogy egy ismeretlen katona miként pusztult el a világháborúban a környéken dúló harcokban. Kérdéseimre elmondták, hogy az erdőben barangoló gyerekek bukkantak rá, és hozták be a várba. Antropológus ugyan még nem látta, de a koponya formája alapján feltételezik, hogy keleti típusú, így valószínűleg egy ismeretlen szovjet harcos lehetett.

Amikor Sopronban üdültem, a volt harcostársaimnak tett ígéretem alapján újból felkerestem. Egy kis üvegsében hoztam magammal a Tura hagyatékából nálam lévő sámánitalból még megmaradt néhány cseppnyi folyadékot. Most kiittam az üveg tartalmát, az Ataiszból származó beavatottak italát. Nemsokára megdöbbenéssel vettem észre a koponya homlokán megjelenő óm jelzést. Ennek a 10 000 évvel ezelőtt készített folyadéknak az a titka, hogy a látó emberekben beindítja azokat a rezgéseket, amelyek segítségével értekezni lehet.

Ugyanis minden 10 000 000 ember közül csak 1 gyermek születik óm jelzéssel. Ellenséges és baráti erők csoportosulásai lépnek azonnal működésbe, és kezdik meg harcukat azért, hogy az ilyen gyermeket életben tartsák vagy elpusztítsák. Amelyik népnek nincs óm jelzésű beavatottja, az könnyörtelenül el fog pusztulni. Először csak